

Fran Albrecht / Pismo očetu

Zdaj, ko utonil si v vesoljno noč,
ki je nemara bolj svetla in žarka
ko tu na zemlji najsvetlejši dan,
ko si odšel, da več se ne povrneš
in se povračaš le v spominu náse,
ker nisva videla se pred odhodom,
da bi molčala zadnji, bridki molk,
pošiljam Ti poslednje svoje pismo
(v uteho sebi, če ne boš ga bral):

Če res so zarje onkraj teh prepadov,
ki našo noč delé od večne luči,
da ta, ki je nekoč trpel na zemlji,
se v njih napije večnega Soglasja:
potem si blažen, ker si našel cilj,
ki nezavedno si zaman iskal ga,
popotnik blodni, na tej temni zvezdi.

Če sem Te jaz kdaj sodil in mrzíl
— vsak sin mrzí očeta, da je rojen —:
odpusti, oče! Vedi: to ni res!
Jaz sem hvaležen za to iskro v sebi,
ki mi je dala dih; in za duhá,
ki je prešibek, da bi bil popoln;
za čuvstvo, ki nestalno frfotá
in za nagone, ki bolé me v krvi.

Zdaj vem, da Te ne morem in ne smem
zanikati; in vem: mi vsi smo le
otroci svojih mater in očetov.

Vsi v krvi nosimo njih tajno bol.

Manj sta prave?
Lab: 13/6